

Ağır Dram

– mustafadogan · 26 Ekim 2013

İri, masmavi gözleri vardı,
O buradan geçerken sokaklar deniz kokardı...

Ne zaman yazmaya kalksam birkaç kelime,
Ya kalem sarhoş olur ya ben.
Kırar üstüme dümeni
İçinde sen geçen bir cümle.
Biliyorsun işte sevgili,
İçsem de ağlıyorum içemesem de...

Yine ağır dram taşıyor şarkılar,
Hepsi senden hepsi benden çalıyor bu akşam.
Masamda sensizlik senfonisi,
İçinde biz geçen bam teli kopuk ezgiler.

Viran bir hüznün tepesindeyim şimdi.
Dolup dolup boşalıyor şerefine gözlerim.
Alaturka hüznler demleniyor içimde,
Başlıyor dört duvarın kulak tıkadığı yakarışlar.
Ve ben kendi çukurumda yanıyorum...

Oy benim nazlı yüreğimin ince kemarı,
Oy benim başı kesik cesedimin can havli.
Son arzum sallanıyor ipin ucunda.
Yaralı gemilerimi sarmadım daha...
Ki söylesem sana eridiğimi,
Ki söylesem her gece canlı cenaze yürüdüğümü,
Köhne bir masa, üç-beş kadeh dibi
Anlar mı beni?

İstedğin kadar kız sevgili...
Kendimi hapsedtiğim şişelerden çıkarma.
Karışma rotası yitik ömrüme,
Karışma tepeden tırnağa berduş halime.
İçimde durduğun gibi durmuyor

Ölüyor, öldürüyorsun sevgili.

İnan ki yoruldum...

Ağlamak; isyanımın teslim oluşudur.

Özgür irademi feshediyorum.

Varsın düşün kalelerim,

Direnşim önünü iliklesin mağlubiyetime.

Ve kalan dört mevsim hazan,

Buda da sana yenilgime ganimet olsun...